

РЕШЕНИЕ

№ 6335

гр. София, 24.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав, в публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **12877** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.24, ал.2 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ вр. с чл.26, ал.2 вр. от закона. Образувано е по жалба на Е. Ш., [дата на раждане] в Р.Турция с л.к. на чужденец №[ЕГН] издадена от МВР, с адрес в България [населено място], ул.Г. К. срещу ОТКАЗ рег.№272000-23437 от 13.10.2024г. на Директора на ОД на МВР-Х., с който е отказано да му бъде продължен срока за пребиваване в РБ.

По изложените съображения в жалбата –се моли същата да бъде уважена. На първо място се твърди, че отказът е незаконосъобразен, защото неправилно е приложен закона. Подчертава се и че не са обсъдени релевантните за казуса факти. Не е зачетено правото на личен и семеен живот по чл.8 от ЕКПЧ. Допълва се, че отказът е и в нарушение на протокол №4 –чл. 3 от ЕКПЧ. С оглед изложеното се моли да се отмени отказа и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане със задължителни указания за уважаване на заявлението.

В съдебно заседание страната не се представлява, но чрез писмено становище на л.16 и сл. от адв.М. се поддържа жалбата. В това становище са изложени и по-конкретни съображения във връзка с твърденията за незаконосъобразността на отказа. Сочи се, че не е отразено на кое основание по чл.26, ал.2 от ЗЧРБ е отказа. Подчертава се, че не е спорно, че лицето има доходи и наето жилище в [населено място]. За страната - не е ясно на какво се опира фактическата констатация, че не разполага с достатъчно средства за престоя си. Допълва се, че лицето има доходи от различни източници, както и получава и пенсия понастоящем. Обобщава се, че всеки има право да се

зачита неговия личен живот като жалбоподателя има и съпруга. Прави се позоваване на решение на ЕСПЧ по делото С. , както и на чл.8, §.2 от ЕКПЧ. С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата. Претендира се адвокатско възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗА.

Ответната страна също по представените писмени бележки от процесуалния й представител юрк.Х.-Б. на л.28 моли жалбата да се отхвърли. Визира, че същата е неоснователна като моли- издадения административен акт предвид своята процесуална и материална законосъобразност да се потвърди. Подчертава, че актът е издаден от компетентен орган- съгласно чл.18, ал.1 т.11 от ППЗЧРБ. Спазена е формата, има и реквизити, както и конкретни мотиви. Твърди се, че неоснователно е позоваването на чл.8 от ЕКПЧ, тъй като на държавата е суверенно правото да определя условията и реда, при които чужденците ще влизат и пребивават в РБ. При основателност на жалбата възразява по размера на разноските.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ -НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата без данни за входиране при ответника, но изпратена на съда на 28.11.2024г. по отношение на акт без данни за връчване- /изпратено писмо на 15.11.2024г. без данни за връчване/ , поради което се прави извода дори и съпоставяне на тези дати, че оспорването е в срок, от адресат на акта, поради което следва да бъде разгледана по съществото й.

За да достигне до изводи за нейната основателност –съдът от фактическа страна взе предвид следното:

Видно от предложение №УРИ -272р-27969 от 13.11.2024г. на л.48 пр.дело, посочено в оспорения акт- в група „Миграция“ при ОД на МВР-Х. е постъпило заявление от Е. Ш. за продължаване на срока за продължителното пребиваване в РБ на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ. Посочено е, че лицето е продължително пребиваващ до 02.11.2024г. на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ. Към заявлението от 03.10.2024г. са представени копие от турски паспорт, нотариално заверена декларация от М. Б., че ще осигури жилище и средства на лицето, полица за медицинска застраховка, банков документ- извлечение от банкова сметка, че лицето има на разположение 11 251,87лв., нотариално заверена декларация, че е продължително пребиваващ от 20.11.2023г. и е член на семейството на Ю. М., [дата на раждане] , която е гражданка на РБ и на Р Турция. Посочено е, че семейството от брака си има дете, родено на 21.01.2004г. в Р Турция, гражданин и на двете държави. Отражено е, че след подаване на заявлението е направена справка за пътуванията на лицето и съпругата му. Визирано е, че заявителят е уведомен за производството вкл. че трябва да докаже сигурни и редовни доходи. При разглеждане на заявлението адресата не е установен на адреса, проведена е беседа с домакина, но е установено, че мебелите са покрити с найлон и няма личен багаж на семейството. С оглед това е констатирано, че формално лицето отговаря на изискванията, но представеното извлечение за банкови средства не е достатъчно, тъй като и други лица имат достъп до сметката-съпругата му с пълномощно. С оглед това е направен извода, че лицето няма достатъчно средства за издръжка вкл. заявителят, макар да работи като шофьор на товарен автомобил в Турция, няма гаранция, че ще получава тези средства за бъдеще.

С оглед това е предложено да ответника, поради неизпълнение на изискванията на чл.24, ал.2 от ЗЧРБ вр. с чл.26, ал.2 от ЗЧРБ –да постанови отказ.

Ответникът с оспорения акт на л.83 пр.дело изцяло е възприел мотивите в

предложението. На първо място е описал представените документи, установените обстоятелства и е направил извода, че заявителят не разполага с достатъчно средства за издръжка без да прибягва до системата за социално осигуряване, в размер не по-малък от минималната месечна заплата. С оглед изложеното е отказано да бъде продължен срока за пребиваване в РБ.

От правна страна СЪДЪТ ПРАВИ СЛЕДНИТЕ ИЗВОДИ:

На първо място отказът е издаден от компетентен орган- съгласно чл.23, ал.7 вр. с чл.26, ал.2 от ЗЧРБ.

На следващо място съдът споделя изводите на ответника за спазена форма, както и наличие на реквизити, както и конкретни мотиви. Ясно са установени фактите, както и е известна причината за отказа – приемането, че лицето няма достатъчно средства. Видно от диспозитива отказът е по заявлението по чл.24, ал.1 т.18 от ЗЧРБ т.е. на член на семейството на български гражданин, който трябва да удостовери това вкл. и правото на издръжка. Във връзка с последното е проблема, че няма средства.

Този извод по същество съдът не споделя. Установено е, че заявителят е работещ. Констатацията на ответника, че няма гаранция, че и за в бъдеще ще работи – не почива на никаква необходимост от споделянето й. Не е визирано, че се касае за срочно правоотношение. От друга страна лицето е на възраст, която е можело да се прецени дали е пенсионна. По настоящем се прави възражение, че лицето е пенсионер. Представят се частично преведени на български извлечения -като това тна л.18, от което не може да се направи извода, че лицето е пенсионер. Дори и без същите – от доказателствата към заявлението е видно, че заявителят има значителна сума в сметката си в РБ. Твърденията, че съпругата му, която има пълномощно, може да се разпорежи с парите –също са бъдещи предположения, от които не би следвало да зависи обективната преценка към момента на издаване на акта. С оглед това съдът намира, че ответникът неправилно, едностранно е преценил и оценил недостатъчно обективно представените доказателства, вкл. и на фона на твърденията за допълнителни доходи. Лицето е било работещо, на заплата -доход, който е системен, сигурен и достатъчен, със средства в банка, който са над няколко минимални работни заплати, поради което изводът, че няма средства е несъстоятелен.

Във връзка с възраженията по жалбата за нарушено право на семеен живот, следва да се подчертае, че заявлението е по чл.24, ал.1 т.18 от ЗЧРБ -т.е. във връзка с това, че съпругата и детето му са български граждани, но в закона е въведено изискването за доказване на доход, което неправилно е преценено от ответника и не касае незачитането на право на семеен живот.

Следователно жалбата е основателна и следва да се уважи като преписката се върне на ответника за разглеждане и на новите доказателства.

С оглед изхода от спора - на адв.Е. М. от [населено място], [улица], по чл.38, ал.2 от ЗА се присъди адвокатско възнаграждение под размера на Наредба 1/2004г. с оглед направеното възражение от ответника може да бъде и под минималния размер /каквото конкретно няма/ вкл. и предвид решение от 25.01.2024г. по дело С-438/22, съставът намира, че следва да бъде в размер на 300лв..

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По жалба на Е. Ш., [дата на раждане] , в Р.Турция с л.к. на чужденец №[ЕГН], издадена от МВР, с адрес в България, [населено място], ул.Г. К.

ОТМЕНЯ като незаконосъобразен ОТКАЗ рег.№272000-23437 от 13.10.2024г. на

Директора на ОД на МВР-Х., с който е отказано да му бъде продължен срока за пребиваване в РБ.

ВРЪЩА преписката на ответника за ново разглеждане съобразно указанията.

ОСЪЖДА Областна Дирекция на МВР -Х. да заплати по чл.38, ал.2 от ЗА адвокатско възнаграждение от 300лв. на адв.Е. М. от [населено място], [улица].

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ. Преписи на страните.

Съдия: